

ATELIER DIDACTIC

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic a Municipiului București

EDIȚIE NOUĂ
ON-LINE

ISSN 2501-1901
ISSN-L 1583-6584

NR. 24/Octombrie 2023
Ediție aniversară, cu ocazia Zilei Mondiale a Profesorilor
Din 1999

Ziua Mondială a Profesorilor are loc în fiecare an la **5 octombrie** pentru a sărbători toți profesorii din întreaga lume. Aceasta comemorează aniversarea adoptării *Recomandării OIM/UNESCO din 1966* privind statutul cadrelor didactice, care stabilește repere privind drepturile și responsabilitățile cadrelor didactice, precum și standarde pentru pregătirea inițială și perfecționarea acestora, recrutarea, angajarea, precum și condițiile de predare și învățare. Recomandarea privind statutul personalului didactic din învățământul superior a fost adoptată în 1997 pentru a completa Recomandarea din 1966, acoperind personalul didactic din învățământul superior. Ziua mondială a profesorilor este sărbătorită din 1994. Este o zi în care se sărbătorește modul în care cadrele didactice transformă educația, dar și pentru a reflecta asupra sprijinului de care acestea au nevoie pentru a-și desfășura pe deplin talentul și vocația și pentru a regândi calea de urmat pentru profesie la nivel global. Ziua mondială a profesorilor este organizată în parteneriat cu Organizația Internațională a Muncii (OIM), UNICEF și Education International (EI).

Meseria de profesor oferă oportunitatea unică de a avea un impact transformator și de durată asupra vieților altora, contribuind la modelarea unui viitor durabil și oferind împlinire personală. Cu toate acestea, lumea se confruntă cu o penurie globală de cadre didactice fără precedent, exacerbată de un declin al condițiilor de muncă și al statutului acestora.

Cu tema *Profesorii de care avem nevoie pentru educația pe care ne-o dorim: Imperativul global de a inversa deficitul de cadre didactice*, celebrările din 2023 vor avea ca scop să pună pe primul loc pe agenda globală importanța opririi declinului numărului de cadre didactice și apoi a începerii creșterii acestui număr. Prin diverse activități, acestea vor pleda pentru o profesie didactică demnă și valorizată, vor analiza provocările acestora și vor prezenta practici inspirate pentru a atrage, a păstra și a motiva profesorii și educatorii. De asemenea, vor examina modalitățile prin care sistemele educaționale, societățile, comunitățile și familiile recunosc, apreciază și sprijină activ cadrele didactice.

(<https://www.unesco.org/en/days/teachers>)

Am ales să rămân profesor pentru că numai astfel îi pot ajuta pe tineri și pot relaționa cu ei, iar, la rândul-mi, pot fi într-o evoluție continuă și îmi pot lărgi orizontul cunoașterii.

Simt că vreau să fiu pentru alții ceea ce au fost și profesorii mei pentru mine. Pentru că vreau să insuflu elevilor mei valori, precum umanism, spirit de obiectivitate, dreptate, principialitate, cinste, curaj, corectitudine, răbdare, optimism, modestie. A fi profesor înseamnă să ai vocație și să dai mai mult decât poți obține. La fiecare patru ani, când mă despart de elevii mei, simt că ceva moare în mine. Și o iau din nou de la capăt și uit că timpul trece pe lângă mine... Menirea noastră, a profesorilor, este de a modela sufletul și personalitatea copiilor, mintea, și îi putem învăța cum să gândească. "Educația este arta de a face bine", spunea Platon. Noi, profesorii, putem face bine polisului, cetății în care trăim, pentru că pregătim cetățenii de mâine și asigurăm fericirea patriei noastre. "Fericirea este dată fiecăruia pe măsura virtuții și înțelepciunii sale", scria Aristotel. În mintea elevilor noștri rămâne portretul fizic și moral al profesorului îndrăgit și respectat. Am ales să rămân profesor pentru că, fără istorie și elevii mei, viața mea ar fi mai săracă și insignifiantă. Mă simt privilegiată pentru că am ales o profesie nobilă sau, poate cine știe, ea m-a ales pe mine... La rândul nostru, noi profesorii, învățăm de la elevii noștri. Tinerii de astăzi ne învață în fiecare zi pașii democrației. Ne învață să nu mai simțim teamă. Deja acești tineri nu mai au legătură cu trecutul nostru. Ei s-au născut într-o altă Românie. Pentru ei, lucrurile care s-au întâmplat în trecutul nostru recent sunt niște povești, așa cum basmele vin din altă lume. Pe ei nu poți să-i prezezi și să îi ții sub constrângere cu mijloacele vechi. Reforma societății vine odată cu schimbarea generațiilor. Tinerii de astăzi reprezintă o generație mai informată, mai emancipată, care comunică fără teamă cu lumea întregă și de la o vârstă fragedă. Parcă nu mai aparțin acestui loc. Sunt cetățeni europeni și n-au complexe față de tinerii din alte țări. Elevii noștri nu înțeleg constrângerile la care noi am fost supuși, nici cele intelectuale și nici de ordin material. Spre deosebire de ei, noi am rămas o generație inhibată. Ei nu vor înțelege că astăzi noi am rămas cu niște reflexe dobândite în trecut. Noi trăim cu nostalgia trecutului. Ei trăiesc în prezent și gândesc la viitor. Dacă pentru ei o uniformă școlară, o matricolă sau un carnet de note din trecutul nostru sunt niște obiecte banale, pentru noi, foștii elevi, ele sunt „madlenele” lui Proust. Elevii noștri au învățat să aprecieze mai mult libertatea. Libertatea pe care noi nu am avut-o la vârsta lor. De aceea am ales să fiu profesor...

Teodora Păun-Huang

CCD București

Pentru mine a fi profesor este una dintre cele mai nobile meserii. Tânăra generație are nevoie să fie educată frumos, creativ, în spiritul valorilor naționale și europene.

În copilărie am visat să devin actriță și peste ani visul meu s-a împlinit. Suntem actori pe scena mare a educației. Între mine și elevii mei este un schimb reciproc de idei, învățăm unii de la alții, eu le ofer cunoștințe și îndrumare, ei mă ajută să intru în lumea lor și să rămân mereu tânără.

Am ales să rămân profesor, deși au fost perioade în decursul anilor când mi-am dorit să fac o schimbare. Am peste 30 de ani de practică la catedră și încă sunt aici, în domeniul educației. Îmi place să lucrez cu elevii de la Școala profesională și cu elevii de liceu, să îi văd cum cresc sub ochii mei și pleacă din școală luându-și zborul pe piața muncii.

Îmi aduc aminte de un episod din viața mea de profesor. Aveam o clasă de ucenici la Grupul Școlar de Construcții Anghel Saligny, acum Colegiul Tehnic Anghel Saligny. Acei elevi deveniseră spaima colegilor de catedră. Aveau multă energie, proveneau din medii diverse și luau totul în joacă. Eu mă înțelegeam cu ei deși încercau să îmi distragă atenția spre activitățile lor din bancă. După un an m-am întâlnit cu ei pe scări la metrou, erau în echipament de lucru, m-au salutat și respectuos m-au întrebat despre activitatea mea la școală. Am fost uimită să îi văd venind de la muncă, deoarece erau foarte tineri pentru piața muncii în domeniul construcțiilor. Mi-au explicat că da, de la 16 ani aveau drept de muncă cu o durată de maximum șase ore, în calificarea obținută la școală. Acum erau altfel, mai maturi și mult mai responsabili. Întâlnirea cu ei m-a marcat profund.

Am ales să rămân profesor știind că am un rol esențial în formarea și educarea tinerilor pentru profesie și pentru viață iar ei, elevii mei au nevoie de toată atenția, empatia înțelegerea și afecțiunea mea.

Iuliana Stana

CCD București

O întrebare incitantă după patruzeci de ani de carieră didactică. Un exercițiu de reflecție pe care, dacă mă gândesc bine, l-am făcut în tot acest timp. Sunt câteva motive-ancoră care nu m-au lăsat să navighez către alte zări-profesii.

De ce am ales.....?

Pentru minunea de a întâlni la începutul fiecărei zile perechi de ochi în care pot citi : bucurie, tristețe, curiozitate, plictiseală, oboseală, visare și magia transformării tuturor în bucuria de a învăța.

Pentru că fiecare zi este unică și provocatoare pentru mine omul-profesor care învață pentru elevii lui, împreună cu elevii lui și de la elevii lui.

Pentru răspunsurile fantastice , pentru ideile creative și soluțiile neașteptate, primite de la copii.

Pentru poveștile citite împreună, pentru multele întrebări și răspunsuri, pentru îmbrățișări și încurajări.

Pentru că nu-mi permit răgazul de a fi tristă. Am timp doar pentru minunea de a fi profesor!

Nicoleta Stănică

Școala Gimnazială Ion Vișoiu, Chitila, Ilfov

Am ales să devin și să rămân profesor deoarece consider că este cea mai nobilă și frumoasă profesie.

Dumnezeu a fost bun cu mine deoarece mi-a îndeplinit visul pe care l-am avut încă din copilărie. Misiunea mea ca educatoare este ca la sfârșitul celor trei ani, a unei promoții, viitorii școlari să plece cu un ghiozdan de cunoștințe, să aibă personalitatea șlefuită, să-și dorească să învețe lucruri noi. Perioada în care copiii merg la grădiniță este temelia personalității și dezvoltării fiecărui om. Mă consider o persoană veselă, empatică, îi iubesc pe cei mici necondiționat și mă bucur de tot ceea ce-mi oferă fiecare zi alături de ei.

În încheiere, vreau să dedic o poezie tuturor colegilor profesori și de a mulțumi cadrelor didactice care au contribuit și au pus bazele la formarea și dezvoltarea mea în profesia pe care am îmbrățișat-o.

A fi educatoare, nu-i ușor

Să fii pe placul tuturor

Să-ți vezi copiii crescând

Și de la grupa mare plecând.

A fi educatoare nu-i ușor

Să dai socoteală tuturor

În maldăre de hârtii

Să fii îngropat zi de zi.

A fi educatoare e frumos.

Să ai copii, să-i strângi duios

În lumea magică să trăiești

Cu prinți, prințese din povești.

A fi educatoare e frumos

Sunt mândră de copiii mei.

Zile întregi eu sunt mămică

Pentru copii încă de la grupa mică.

Mariana Păunescu

Grădinița Școlii Gimnaziale Nr.194, București

Am ales să devin profesor pentru că asta mi-am dorit de mică, atunci când mergeam cu mama la serviciu, mama fiind învățătoare. Ca să citez cuvintele unei doamne profesor care a participat în anii trecuți la o altă conferință organizată de dumneavoastră și care mi-au rămas în minte, în care mă regăsesc întru totul, pot să spun și eu, ca și dumneaei, că am devenit profesor nu pentru ca nu aș fi putut face altceva, ci pentru că asta știu să fac cel mai bine. Nu mă vad făcând altceva, iar aceasta profesie o desfășor cu iubire și din tot sufletul. M-am gândit la un moment dat să merg în cu totul alt domeniu. Am terminat un Master în acest sens. Nu am făcut pasul, m-am temut. Și mă gândeam: **Ce voi face când îmi va fi dor de ei, de copiii cu ochi senini și sinceri care mă urmăresc neîncetat și îmi spun în cel mai sincer și curat mod: "Doamna, te iubesc până în Spațiu!!!"?**

Ștefania Georgiana Ioniță

Colegiul Tehnic Dumitru Moțoc, București

Există mai multe motive pentru care am devenit și continui să fiu profesor:

Pasiunea pentru educație și dorința de a împărtăși cunoștințele cu alții. Profesoratul îți oferă posibilitatea de a inspira și de a încuraja elevii să-și atingă întregul potențial.

Dragostea pentru copii este un factor determinant în decizia de a deveni profesor. Îmi place să lucrez cu mințile tinere, să le îngrijesc dezvoltarea și să am un impact pozitiv asupra vieților lor.

Profesoratul îți oferă oportunitatea de a face o diferență în lume prin modelarea generației viitoare. Dorința puternică de a contribui la societate, oferind elevilor abilitățile, cunoștințele și valorile de care au nevoie pentru a reuși.

Prin faptul că sunt profesor, am șansa de a lăsa o amprentă durabilă asupra vieților elevilor mei. Îmi propun să las în urmă o influență pozitivă, ajutându-i să devină indivizi de succes care pot face o diferență în propriile vieți și în lumea din jurul lor.

Profesoratul poate fi împlinitor și din punct de vedere personal, deoarece îți permite să observi creșterea și dezvoltarea elevilor tăi. Să-i văd reușind din punct de vedere academic, emoțional și social îmi dau o senzație de împlinire. **În cele din urmă, motivele pentru a deveni și a continua să fii profesor pot varia de la persoană la persoană. Este o profesie care necesită dedicare, răbdare și o dorință sinceră de a avea un impact pozitiv asupra vieților altora.**

Oana Ruxandra Penciu

Școala Gimnazială nr. 112, București

Iubesc copiii!

Mariana Hagi

Școala Gimnazială "Prof. Panaite C. Mazilu", Broșteni, Neamț

Am ales să devin profesor pentru că mi-a plăcut tare mult ideea de a mă risipi în mii de suflete, și pentru a putea forma caractere, MARI CARACTERE.

Carmen-Nicoleta Moroșan
Grădinița nr. 73, București

Pentru mine a fi profesor a fost visul copilăriei devenit realitate. Poate că nu realizăm ce înseamnă a fi profesor, copil fiind aveam doar fascinația oamenilor minunați din fața mea care reprezentau o fântână nesecată de cunoștințe, înțelepciune. Acești oameni minunați mi-au clădit oră cu oră viitorul, un viitor care mă determină și astăzi să le urmez pașii. Ulterior am descoperit că nu doar profesorul își îndrumă elevii, dar și elevii își modelează profesorii. **Elevii sunt cei care ne fac zilnic să vibrăm la unison cu personalitățile lor atât de diferite, să ne adaptăm vremurilor pe care le traversăm, și să răspundem pozitiv în fața oricărei modificări care ne apare în cale.** Bucuria de a contribui la creșterea cuiva mi se pare foarte importantă. Profesorul aduce cu sine în sala de clasă pasiunea pe care nu o are oricine din naștere, și împărtășește bucăți din experiența lui către cei care îi cer ajutorul. Profesorul nu oferă doar cunoștințe, el împărtășește valori morale care să servească drept temelie adultului în devenire. Dacă ne dorim cu adevărat și iubim ceea ce facem, vom reuși să facem față tuturor provocărilor și de ce nu, să devenim profesori de succes, adevărați facilitatori ai învățării, dar și îndrumători și mediatori între școală, părinți și elevi. **Lumea s-a schimbat mult, copiii se schimbă de la o generație la alta. Totul depinde de noi dacă ne asumăm această schimbare, odată cu lumea.**

Alina Târchiță
Școala Gimnazială nr. 163, București

Am ales să devin și să rămân profesor pentru că am o pasiune pentru educație și pentru dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copiilor. Consider că prin activitatea mea, de predare și de studiu continuu în domeniul educației, pot realiza dezideratele personale și socio-morale pe care mi le-am fixat. Ca profesor, am oportunitatea de a influența dezvoltarea copiilor și tinerilor, ajutându-i să își dezvolte potențialul și să devină cetățeni activi și conștienți în secolul 23. Prin educație, oricine poate contribui la modelarea societății și la rezolvarea problemelor globale. Consider că pot inspira și ghida copiii în procesul lor de învățare. Pot contribui la dezvoltarea abilităților lor intelectuale, sociale și emoționale, ajutându-i să fie bine pregătiți pentru provocările viitorului. Îmi propun să aplic cele mai bune metode și idei educaționale pentru a răspunde nevoilor și provocărilor secolului 23. **Unul dintre motivele principale pentru care am devenit profesor este bucuria de a lucra cu copiii și de a contribui la dezvoltarea lor.** Construirea unei relații pozitive cu ei și susținerea lor în cadrul procesului de învățare este o sursă de satisfacție profundă. În concluzie, consider că am o responsabilitate importantă în formarea viitorului societății. Prin aplicarea metodelor educaționale avansate și a ideilor inovatoare, pot aduce schimbări semnificative și pot contribui la succesul și dezvoltarea copiilor în secolul 23.

Silvia Mirea
Grădinița nr. 222, București

Fericirea nu e ceva gata făcut, ea vine din faptele tale. -Dalai Lama

Într-o lume în care totul se măsoară în funcție de cât ai și nu în funcție de ce ești, în care goana după prestigiu și înavușire este dominantă, am ales să fiu profesor pentru a fi fericit. Pot spune că întreaga carieră didactică a fost ca o inițiere pe drumul vieții, căutând și găsind satisfacția lucrului bine făcut, descoperind universul complex al relațiilor umane și dezvoltându-mi inteligența emoțională, ca o cale spre atingerea fericirii. Alegerea carierei didactice seamănă, în lumea în care trăim, cu una din dificilele opțiuni ale omului contemporan pus să decidă între rațional și emoțional sau între pragmatism și vocația cu dimensiune emoțională. **Alegerea mea, ca a multora dintre dascălii cu vocație, a fost determinată de atașamentul pentru valorile general umane, pentru participarea la crearea de destine și personalități umane.** Alegerea carierei didactice a fost determinată de dorința de a fi fericit, contribuind la construcția fericirii celor care au descoperit tainele cunoașterii, au evoluat pe drumul propriei deveniri și și-au dezvoltat inteligența socială și emoțională. Alegând să rămân profesor, am descoperit bucuria de a evolua pe calea propriei deveniri profesionale și personale, alături de cei pentru care mi-am dorit să devin un model. Satisfacția cea mai mare este aceea de a genera schimbarea de comportament în bine, de a influența devenirea elevilor și alegerile lor, legate de viitorul lor educațional și, de ce nu, personal. Am ales să fiu și să rămân profesor, deoarece educația reprezintă o provocare permanentă pentru orice dascăl, care, din vocație, a devenit om al școlii. Astfel am ales să mă identific cu organizația, cu elevii și cu toți actorii educaționali, dedicându-mi timpul, energia și întregul efort în acest sens. Astfel, activitatea educațională a contribuit la dezvoltarea de interacțiuni umane, sociale, cu accent pe emoții și pe acea dimensiune emoțională, fără de care aceasta pare golită de dimensiunea ei spirituală. Am ales această carieră, deoarece ea mi-a oferit satisfacția de a-mi dezvolta conștiința socială, sesizând cum expresiile emoționale ne afectează interacțiunile cu ceilalți. Am exersat astfel empatia și am înțeles de ce emoțiile celorlalți sunt capabile să construiască relații puternice de susținere, prin înțelegere și cooperarea reciprocă.

Florentina Marilena Constantinescu

Colegiul Național Aurel Vlaicu, București

Mereu am considerat că meseria de profesor este cea mai frumoasă și cea mai nobilă. Mi-am ales această meserie în ideea de a da dovadă de iscusință, talent, răbdare și multă dăruire, făcând o pasiune pentru lucrul cu copiii. A fi profesor, pentru mine înseamnă ceva divin, ceva mi-a plăcut întotdeauna. Cea mai mare responsabilitate a unui profesor este aceea de a asigura elevilor cunoștințe academice, de a le stimula gândirea. Profesorul este responsabil de modelarea personalității umane, le lansează provocări, îi încurajează să-și depășească limitele, îi ajută să-și atingă obiectivele. Grigore Moisil spunea că: "Un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ți se pară mai ușoare". Din punctul meu de vedere, a fi profesor nu înseamnă un simplu om care stă în spatele catedrei, ci un om care ajunge la inimile elevilor săi, leagă prietenii, relaționează cu elevii, leagă prietenii bazate pe respect reciproc. **Am ales să rămân profesor pentru că iubesc copiii, îmi place această meserie. Educația este și va fi întotdeauna un factor primordial în dezvoltarea societății.**

Mariana-Denisa Zahiu

Școala Gimnazială nr. 311, București

De ce am ales să devin și să rămân profesor? Pentru a răspunde la această întrebare este foarte important să subliniem ce este un profesor. Ce face un profesor? Pentru că... Trebuie să recunoaștem, nu este o profesie ce poate fi făcută de orice persoană. Deci... Cine este profesorul? Profesorul este cel care transmite cunoștințe, facilitează procesul educațional, cel care influențează dezvoltarea, formarea intelectuală și afectivă a unui individ. **Prin urmare, am ales să devin profesor pentru că îmi doresc să schimb ceva în societatea în care trăiesc.** Dar mai mult ca orice îmi doresc să fiu un actor dar și un spectator în această minunată perioadă a unui individ, în cazul meu, fiind profesor pentru învățământ preșcolar, primii ani din viața unui copil. Am ales să rămân în învățământ, pentru că mințile copiilor, personalitățile lor, te învață să te adaptezi la schimbare, să îți dorești să reușești și să evoluezi pentru a fi mereu mai bun. Să nu uităm de fericirea din ochii micuților preșcolari atunci când te văd dar și de bucuria pe care ți-o aduc ei, în cel mai sincer mod cu putință.

Alexandra-Corina Bursuc

Grădinița Nr. 239, București

A fi profesor înseamnă să poți fi în același timp și psiholog, și arhitect, și sculptor, și ghid, și actor, și regizor, și, de ce nu? super erou..., și, la rândul tău, elev. Zi de zi consiliezi, proiectezi, construiești, ghidezi, regizezi, joci diferite roluri având diferite scopuri și, în permanență, înveți, te reinventezi adaptându-te noilor generații, noilor tehnologii, noilor cerințe ale societății în continuă schimbare. A fi profesor înseamnă să oferi cunoștințe, căldură, empatie, entuziasm, dar totodată să primești energie și emoții de tot felul din partea a 25 de pitici care petrec, de cele mai multe ori, mai mult timp cu tine decât cu propriii părinți. Indiferent de greutățile pe care le întâmpină un profesor de a lungul carierei, (inspecții, birocrație) nimic nu se compara cu satisfacția pe care o simte când se reîntâlnește pe stradă, după ani, cu foștii elevi și regăsește în privirea lor încântarea pe care o aveau când îl vedeau dimineața la sosirea în grădiniță... **Și, așa cum eu am devenit profesor pentru învățământ preșcolar pentru că am avut o super educatoare, am descoperit că la rândul meu am fost un bun model pentru câteva fetițe, acestea călcându-mi pe urme, iar acest lucru m-a făcut să fiu din nou mândră de alegerea mea de a fi profesor.**

Beatrice Mirela Dinulescu

Grădinița nr 273, București

În anul 2000 am absolvit Colegiul Pedagogic de Institutator- Limba Franceză. Am profesat timp de 2 ani ca profesor de Limba franceza nivel gimnazial, apoi am trecut la nivel preșcolar (ca educatoare), timp de 18 ani. **Mi-am ales acest drum de a lucra în învățământ, deoarece îmi plac mult copiii și simt că nu mă văd altceva făcând (o altă meserie).** Anul acesta am revenit la prima mea „meserie”, cea de PROFESOR. Mulțumesc destinului că am văzut, am simțit cum e să lucrezi cu două tipuri de copii. Consider că trebuie să fii născut pentru a fi zi de zi printre copii.

Mihaela Fron

București

„Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă, să se ridice și să se înșele. Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși, sunt posibile.” (J.H.Pestalozzi)

Noțiunea de profesor este asociată în minte, pentru fiecare dintre noi, cu „portretul unei anumite persoane care întruchipează tot ceea ce credem noi că reprezintă modelul de dascăl”, sau cu o serie „de trăsături, selectată din mulțimea de exemple oferită pe timpul anilor de școală”. **A fi profesor este un risc asumat. Și asta deoarece pregătirea pentru a preda, pentru a-i învăța pe alții cum să învețe este o operă niciodată încheiată și care implică multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare, de renunțare și multe ore de studiu, iar rezultatele nu sunt imediate și nu pot fi măsurate cantitativ.** Totuși, la capătul acestui drum te așteaptă cu siguranță multe bucurii și satisfacții. Atunci când în clasă am copii cu CES și reușesc să-i includ în grupul de elevi, să iau decizii corecte, să găesc rezolvări și soluții în funcție de situația dată, să-i fac să se simtă „împreună”, și nu „alături” de ceilalți copii, atunci misiunea mea de dascăl este îndeplinită. **Răbdarea este, după părerea mea, o condiție esențială a unui profesor, deoarece consider că nu toți elevii sunt genii și pricep din prima. Comunicarea este o altă trăsătură importantă a profesorului. Ce folos să ai un solid bagaj de cunoștințe, dacă nu ești capabil să te exprimi clar sau să-ți expui opiniile și gândurile?** Profesorul trebuie să fie creativ, să nu fie obedient, până la pierderea identității sale profesionale față de șabloane, chiar dacă, uneori acestea sunt suprasolicitare oficial. Trebuie să fie ingenios, pentru că, în general vorbind, profesorul este factorul determinant al succesului unei lecții, și nu structura în sine a acesteia, fie ea tradițională, fie modernă.

Nela Ceauș

Școala Gimnazială Sălciile, Prahova

Dincolo de orice lege, autoritate națională sau opinie publică, **cel mai important lucru pe care îl face un profesor zi de zi, e să fie alături de copii.** “A fi alături” e cea mai bună sintagmă pentru a descrie complexitatea acțiunii, dar și principalul motiv pentru care am ales să devin și să rămân profesor. În 3-4 ani, cât durează un ciclu preșcolar, îi vezi cum se schimbă, ai șansa să le urmărești și să contribui la maturizarea, devenirea lor sub toate aspectele. Pentru mine, imaginea de ansamblu, a avut întotdeauna în centru evoluția.

Practic, această profesie îți oferă posibilitatea de a avea un loc în față la spectacolul vieții.

Delia Ciocan

Grădinița Luminița, București

Am ales să fiu profesor pentru bucuria că pot contribui la creșterea cuiva, iar acest lucru mi se pare important. Experiența mea merită să fie împărtășită, pentru că mă consider o persoană care îi poate învăța pe copii lucruri noi, care să îi modeleze, să le traseze o conduită morală și profesională, să le lanseze provocări, să îi încurajeze să își depășească limitele și să îi sprijine atunci când au temeri. Știința este o componentă a culturii moderne și constituie o parte integrantă din educația generală a întregii societăți, iar profesorul este cel care pune temelia acestei cunoașteri prin metode variate, optimizând demersul didactic astfel încât să-i învețe pe copii “sa învețe” (ca atitudine generală) și apoi să-i învețe cum să învețe (ca deprindere utilizând diferite tehnici de muncă intelectuală). Mulțumirea mea este atunci când văd în ochii lor bucuria reușitei, încrederea că pot face ceva important. De ce profesor? Pentru că profesorii sunt optimiști incurabili și mereu încrezători că mesajul lor ajunge la “oamenii de mâine” - elevii noștri dragi. “Atunci când ești profesor nu poți vedea roadele unei zile de muncă. Ele sunt invizibile și rămân așa poate chiar și douăzeci de ani”.

Haritina Chivu

Școala Gimnazială Elena Văcărescu, București

De ce am ales să fiu profesor? Cred că este meseria “cea mai nobilă”. Așa ne spunea doamna profesoară de limba română din satul lui Marin Preda, Siliștea-Gumești. Zâmbetul ei cald, glasul ei blând m-a determinat de pe-atunci să aleg această meserie. **Cu fiecare generație, realizez că, chiar dacă este tot mai greu, este și mai provocator să vin în sprijinul celor care vor reprezenta viitorul.** De fiecare dată, le spun să fie “picătura de ulei în paharul cu apă”, dar, de fapt, îmi spun și mie. Pe de altă parte, când elevii îți spun că vor și ei să fie profesori, pentru că i-ai inspirat, alte așteptări sunt de prisos.

Mihaiela Dumitru

Școala Gimnazială nr. 279, București

Am ales să devin profesor de istorie pentru că am fost norocos să am modele de profesori în jurul meu. Din familie, de la ciclul primar până la liceu și absolvirea facultății, am avut posibilitatea să întâlnesc oameni care m-au inspirat și m-au făcut să cred în pasiunea mea. De aceea, mi-am propus să încerc să fiu ca ei și poate să îmi inspire elevii să își urmeze pasiunile indiferent de domeniu. **Acum mă aflu în al treilea an de activitate în acest nobil domeniu și aleg să rămân în continuare profesor pentru că sunt conștient de impactul pe care îl aduc în formarea elevilor.** Noi, profesorii avem posibilitatea să le fim modele elevilor noștri, să îi cunoaștem atât în momente bune cât și în cele mai puțin bune și să găsim metode prin care îi valorificăm, iar ei să simtă acest lucru. De aceea, îmi doresc să predau în continuare, iar elevii să înțeleagă nu doar istoria ci și pe ei înșiși.

Alexandru-Marian Vasile

Școala Gimnazială Nr. 129, București

Am admirat-o din prima zi de școală pe învățătoarea mea, Fenechiu Marieta. Din când în când mă uit la fotografiile din vremea aceea. Îi mulțumesc pentru că a cultivat în mine dorința neobosită de a învăța mereu și de a face cât pot eu de bine ceea ce mă apuc să fac. A fost mereu un model de comportament de ținută, de iubire și de dăruire pentru toți elevii ei. Peste ani, după ce am absolvit Facultatea de Fizică, deși visam să descopăr ceva nou în domeniu, am ales cariera didactică și, după un timp, nu m-am mai închipuit făcând altceva. **Cred că este cea mai frumoasă meserie din lume și că profesorii lasă ceva săpat în sufletul tuturor celor cu care vin în contact.** De noi depinde ce anume lăsăm și eu sunt conștientă că, dincolo de formule și de note, fiecare copil își va aminti cum a fost tratat și cum s-a simțit la orele mele. Sunt sigură că ne luăm energia și puterea de la ei, elevii noștri, și că vom muri atunci când va muri ultimul nostru elev sau, poate, nici atunci... Cine știe dacă, nu cumva, vreun elev nu va scrie despre mine?

Valentina Liurcă

Liceul Teoretic Dante Alighieri, București

De ce am ales să devin și să rămân profesor? Am ales să devin educatoare și să rămân în această profesie din pasiune pentru formarea și îndrumarea copiilor în primele etape ale vieții lor. Încă de la început, am simțit că fiecare zi petrecută în preajma copiilor este o oportunitate de a le influența dezvoltarea și de a le oferi instrumentele necesare pentru a înțelege lumea din jur. **Rămân educatoare pentru că văd cum pot contribui semnificativ la formarea personalității și a abilităților acestor mici descoperitori.** Fiecare zi este plină de provocări și bucurii, oferindu-mi șansa de a le oferi copiilor un mediu sigur, stimulat și afectuos. Observându-i crescând și învățând, simt că îmi aduc aportul în construirea fundației lor pentru viitor. Profesia de educatoare este o chemare, o modalitate de a aduce contribuții esențiale în formarea următoarei generații. *În fiecare zi, mă simt împlinită văzând cum ajut la cultivarea curiozității, a creativității și a încrederii în sine a micuților mei elevi.* Este o călătorie cu multiple satisfacții și cu responsabilitatea frumoasă de a ghida primii pași în lumea cunoașterii.

Silvia-Nicoleta Bolea

Grădinița Nr. 248, București

De ce am ales să devin și să rămân profesor? Nu cred că eu am ales să devin profesor, ci mai degrabă meseria aceasta m-a ales pe mine. Încă de când eram în școala primară am admirat-o pe tovarășa învățătoare și mi-am dorit să devin și eu o învățătoare când voi fi mare. Acasă scriam cu creta pe mobilă – spre nemulțumirea părinților mei, bineînțeles, sau pe linoleumul din balcon, dând lecții unor elevi imaginari. Crescând, am descoperit că există profesori pentru fiecare materie în parte, așadar am decis să devin și eu profesor deși părinții mei și-ar fi dorit să aleg o altă meserie. Și astfel, mulți ani mai târziu am devenit ceea ce mi-am dorit dintotdeauna, și, în ciuda multor piedici mai mici sau mai mari, nu am renunțat la această meserie și nu cred că voi renunța vreodată. **A fi profesor este o meserie frumoasă, cu bune și cu rele, și mă bucur că m-a ales să o slujesc în această viață.**

Daniela Șandru

Școala Gimnazială Nr. 190, București

Motto: „Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare și bucuria cunoașterii...” (Albert Einstein)

Am ales să fiu profesor de la o vârstă fragedă, 14 ani. A fost un moment în care mi-am susținut cu tărie și entuziasm dorința de a urma Liceul Pedagogic, în pofida altor planuri făcute de părinții mei. Mi-am urmat pasiunea de a modela și îmbogăți suflete. **De ce?...pentru că îmi pasă...pentru că mă dezvolt și evoluez continuu odată cu ei.** N-am putut să o iau pe altă cale la nicio intersecție de drumuri (referindu-mă aici la momentul finalizării treptelor superioare de învățământ). Am rămas fidelă copiilor care pășesc pentru prima dată în școală și care te privesc mirați când le spui, la finalul clasei a IV-a, că și tu ai învățat foarte multe de la ei. **Da, este o artă să fii profesor: să te conectezi cu elevii, să urmărești creșterea nivelului de încredere în sine, precum și creșterea nivelului academic. Îmi place să provoc la învățare, iar satisfacțiile nu întârzie să apară. A fi profesor consider că este o profesie nobilă ce stă la baza piramidei celorlalte profesii.**

Laura Popescu

Școala Gimnazială Elena Văcărescu, București

Mi-am ales aceasta meserie deoarece mi-am dorit de mic copil să practic această meserie. Pentru că este o profesie nobilă, curată unde întâlnești cele mai inocente priviri, poți oferi iubire și să primești și mai multă înapoi. Copiii te urmează ca un model, te adoră, îți desenează inimioare, oare poate fi o mai frumoasă profesie decât aceea de a munci alături de copii pe care îi vezi crescând și obținând rezultatele muncite și dorite. E un sentiment minunat să știi că formezi oamenii de mâine, ca și ție ți se datorează parte din viitoarea lor cariera. A fi profesor implica mult mai mult decât fisa postului primită la angajare. E un job care îți depășește mereu așteptările, care ți se potrivește sau nu de la început. Dar dacă ți se potrivește nu vei simți ca ai un job, vei avea mereu satisfacții care depășesc cu mult zona materialului.

Simona Elena Mărginean
Grădinița Nr. 240, București

Am ales aceasta meserie de profesor învățământ primar, pentru că iubesc copiii și îmi place să fiu în compania lor, să-i văd cum cresc și progresează, devenind mai capabili, mai talentați, mai eficienți în această lume. Eu predau cu speranța că lumea va deveni mai bună. Imi place să îi învăț pe cei mici cum să învețe, cu toate că implică multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare și multe ore de studiu, iar rezultatele nu pot fi măsurate nici cantitativ și nici calitativ. Totuși la capătul acestui drum te pot aștepta multe bucurii și satisfacții.

Victoria Stan
Școala Gimnazială Sălciile, Prahova

După mulți ani de lucru la clasă mi se confirmă, cu fiecare generație, că flacăra vie este menținută de pasiunea pentru educație și că e **nevoie de o anumită „chemare” ca să fii profesor**. De când pășesc timizi pragul școlii, elevii mă cuceresc cu seninătatea, deschiderea și curiozitatea lor. E momentul când trebuie să-i abordezi cu răbdare, curaj, încredere în tine și în ei, dar și cu creativitate cât mai multă, toate exersate și perfecționate an de an. Este o oportunitate unică de a influența dezvoltarea și viitorul copiilor, contribuind la formarea lor ca indivizi. Zi de zi am ocazia de a-mi pune amprenta pe formarea generațiilor viitoare. E un dublu câștig. Îi văd cum progresează și reușesc în viață. Aceasta e împlinirea personală. Și nu e puțin lucru. E motorul care mă menține implicată și nerăbdătoare să începă un nou an școlar. Și niciunul nu seamănă cu altul. Fiecare are farmecul său! E motivul personal pentru a alege și a rămâne în această profesie!

Mariana Sindie
Școala Gimnazială Luceafărul, București

Am ales să devin PROFESOR cu o PASIUNE FĂRĂ LIMITE pentru SPORT. Performanța nu este întotdeauna rezultatul practicii, ci, mai degrabă, perfecționarea unei abilități. Or, de aici și importanța și rolul pe care îl are profesorul de sport care trebuie să știe să adapteze și să gestioneze adaptabilitatea interpersonală, situațiile de criză / stresul / emoțiile și să rezolve creativ problemele prin cunoașterea instrumentelor și abilităților funcționale necesare. Moștenirea genetică pe care o primesc indivizii de la părinți constituie o bază pentru performanță. Incontestabil, fără atributele fizice și fiziologice șansele de succes sunt mult mai mici. Cu toate acestea, însă, nu înseamnă că acei indivizi, care nu beneficiază de aceste date, nu pot avea succes. Talentul nu poate fi valorificat cu adevărat decât prin muncă și determinare. Trăsăturile psihologice care se dezvoltă, în plin proces de educație (în familie / în școală), sunt foarte importante, în special capacitatea de a depăși situațiile dificile care dezvoltă voință, perseverență și motivația pentru succes, sunt foarte importante. Fără această capacitate de a tolera disconfortul și adversitatea, elevii sportivi nu vor rezista suficient de mult pentru a-și dezvolta setul de abilități necesare pentru performanță și succes. De aici, rolul și talentul profesorului de sport, care trebuie să demonstreze abilități de fin psiholog, pentru a-și putea ghida elevii într-un sport care li se potrivește.

Marian Udriou

Liceul Teoretic Marin Preda, București

Sunt educatoare și studentă. Având liceul pedagogic la bază, m-am gândit că aș putea să studiez și un alt domeniu. Am vrut să îmi măresc orizontul și să știu sigur că vreau să rămân în învățământ pentru că vreau, nu pentru că nu m-aș descurca să fac altceva. În prezent studiez peisagistica și încă din primul an m-am gândit că ar fi minunat să îmbin cele două domenii. Tot ce învăț acolo, vreau să aduc în fața copiilor, dar sub alte forme. Vreau să le transmit copiilor dragostea pentru natură, simțul estetic și funcțional al unui spațiu, creativitate și libertate de exprimare folosindu-ne de materiale din apropierea noastră, specii de plante pe care le vedem, dar pe care nu le observăm în toată splendoarea lor, chiar și tehnici de desen, curajul de a folosi culori și de a transmite emoții prin ele. Urmăresc formarea mea continuă, pentru ca legătura mea cu copiii să fie din ce în ce mai strânsă și sănătoasă, iar ei să preia de la mine tot ce e mai bun. Am ales să devin profesor din curiozitate și am rămas din pură pasiune și dăruire.

Diana Andreea Fily Bocan

Școala Gimnazială Politehnica, București

Pot spune cu mâna pe inimă că nu a fost alegerea mea, nu eu am ales această profesie, ci profesia m-a ales pe mine. După zece ani în domeniul marketingului, se naște primul meu copil și, din dorința de a-l înțelege și a-l ajuta să se dezvolte armonios, mă îndrept firesc spre o iubire uitată într-un sertar, și anume psihologia. Pășesc în viața de student, la maturitate, cu drag pentru materii, pentru profesori și mai ales pentru zilele de practică.

Într-o minunată zi de toamnă, la un curs al marelui profesor Păun, se întâmplă click-ul care îmi schimbă viața, fraza care îmi urmărește cariera. Întrebarea domnului Păun către noi, studenții :

- De ce veți să deveniți profesori ?

Răspunsul meu :

- Cu tot respectul, domnule profesor, eu nu vreau să devin profesor, vreau doar să-mi înțeleg propriul copil.

Ascultă dânsul toate răspunsurile și, foarte calm, îmi spune :

- Vedeti dumneavoastră, doamna Mitroi, există trei tipuri de profesori : unii care fac din această profesie o meserie și atât, unii care iubesc copiii și își doresc să fie în preajma lor și cea de a treia categorie care e cea mai rară, cei care au vocație, dar ei ei habar nu au, exact ca d-nul Trandafir al lui Sadoveanu.

De aici începe marea aventură, dau examen de suplینire și ajung să predau unor minuni, învățăm unii de la alții.

Gabriela Mitroi

Grădinița nr. 39, București

Dacă aș începe prin **"Bună, eu sunt Teo și sunt învățătoare la 18 ani!"**, mulți dintre cei care citesc acest articol ar spune că glumesc sau că era cazul să îmi văd liniștită de viața de adolescent. **Ei bine, eu chiar am optsprezece ani și da, am ales să fiu profesor pentru învățământul primar, pentru că am înțeles că în societatea noastră nu o să existe schimbări dacă noi, c ei tineri, nu alegem să facem pași mari de când suntem mici.** Încă din liceu, de la practica pedagogică, am zis că această meserie este pentru mine, deoarece lucrează cu suflete și formează oameni. Și ce poate fi mai frumos decât să te întâlnești peste zece ani cu un elev care să îți spună "Mulțumesc!". **Am ales să fiu profesor ca să pot sparge bariere și să arăt că orice este posibil, mai ales când ai pasiune.** Și educația poate fi frumoasă dacă este adaptată contextului cu care ne confruntăm și cerințelor societății în care trăim și dacă alegem să tratăm elevii din fața noastră ca pe oameni ce pot deveni într-o zi modele pentru alții prin ceea ce acumulează de la noi.

Teodora Elena Chichirez

Școala Gimnazială Luceafărul, București

Am ales această profesie deoarece a fost dintotdeauna respectată și apreciată de oamenii din comunitate.

Am avut un model în familie, pe care l-am urmat. A fi profesor implică mult mai mult decât fișa postului primită la angajare. E un job care îți depășește mereu așteptările, care ți se potrivește sau nu de la început, se bazează pe răspundere și responsabilitate. Dar, dacă ți se potrivește nu vei simți că ai un job, vei avea mereu satisfacții care depășesc zona materialului. Profesorii sunt oamenii care „șlefuiesc sufletele și mințile” elevilor, cei de la care elevii învață lucruri pe toate planurile vieții de zi cu zi, sunt oamenii care oferă primele lecții de viață. **Poți aduce o schimbare în viața elevilor pe care urmează să-i formezi, nicio zi nu va semăna cu alta, ai siguranța unui job pe care nu ți-l va lua nimeni, ai un program interesant, poți inspira elevii cu modul tău de a fi, de modul de predare.** Activitățile desfășurate cu elevii și pentru elevi le aduc beneficii pe termen lung. Fiecare zi se poate transforma într-o experiență frumoasă dacă știi cum să te organizezi. Valorile personale și motivația de a fi profesor sunt în directă corelație. Un profesor lipsit de pasiune și entuziasm nu va putea rămâne mult timp în această profesie.

De ce am ales să devin și să rămân profesor? În zilele noastre, foarte multă lume își pune această întrebare. Inclusiv tinerii absolvenți de liceu, care se întreabă ce profesie să își aleagă. Mai toți se miră atunci când aud faptul că există oameni care chiar aleg să îmbrățișeze cu bucurie profesia de dascăl. În cele ce urmează, voi încerca să ofer un răspuns cât mai concis la această întrebare. În primul rând, am ales să devin profesor deoarece am observat că profesorii sunt cei care pot contribui în mod direct la educarea și instruirea oamenilor. Prin acest lucru se pun bazele unei lumi mai bune și mai sigure. Nu doar că vom dori o „țară ca-n afară”, dar o vom avea. Lecțiile pe care le învățăm în școală sunt legate de toleranță, creșterea stimei de sine, acceptare, perseverență, răbdare, comunicare asertivă și chiar identificarea resurselor prin care facem față bullyingului (și mai târziu hărțuirii sau altor agresivități ce au loc inclusiv la locul de muncă). De asemenea, profesorul îi învață pe elevi să reflecteze asupra propriului stil de învățare și să identifice instrumentele cele mai utile pentru a învăța pe termen lung. **În al doilea rând aleg să rămân profesor deoarece consider că România merită o șansă la educație.** Profesorii sunt cei care pot da viață proiectului „România educată”. De asemenea, aleg să rămân profesor deoarece pot acumula experiență, iar ulterior o pot transmite viitoarei generații de profesori. Cea mai valoroasă informație din acest punct de vedere este modul în care aplicăm Teoria Autodeterminării pentru a crește motivația intrinsecă a elevilor. În concluzie, consider că a fi profesor este o onoare și una dintre puținele profesii de viitor deoarece pentru a o practica sunt necesare abilități pe care inteligența artificială nu le poate dobândi.

Ileana-Cornelia Oancea

Liceul Teoretic Eugen Lovinescu, București

Adriana Damian

Colegiul Tehnologic Grigore Cerchez, București

De ce am ales să devin și să rămân profesor? Cariera de profesor implică multă muncă și responsabilitate, dar poate fi una extrem de satisfăcătoare pentru cei cărora le place să împărtășească cunoștințe și să-i ajute pe alții să învețe și pentru cei care vor să aibă un impact asupra vieților elevilor, inspirându-i și motivându-i de a-și atinge potențialul maxim și de a urmări cariere de succes. Profesorul are această oportunitate de a influența dezvoltarea tinerilor și de a contribui la formarea lor ca adulți responsabili și educați. De asemenea, acesta poate dezvolta relații semnificative cu elevii și cu comunitatea școlară în ansamblu. Așadar, munca la catedră este o chemare specială, o înzestrare de la natură cu care ne naștem. Acest lucru explică o atitudine pozitivă a profesorului față de ceea ce face și numai așa va reuși să fie empatic cu elevii săi, în relație cu care cadrul didactic trebuie să ofere emoții pozitive, nu numai conținut.

Iulia Florentina Boanță

Școala Gimnazială Nr. 128, București

Dacă ar fi trebuit să răspund la întrebarea „De ce am ales să rămân profesor?” în 1993 când am absolvit Facultatea de Limbi și literaturi străine a Universității București, aș fi răspuns cu siguranță pentru că îmi place să lucrez cu copiii, pentru că a fi profesor înseamnă să fii creativ, pentru că nicio oră nu seamănă cu următoarea și pentru că nu ai nicio șansă să te plictisești. Astăzi, după 30 de ani de activitate didactică, dintre care 28 la Colegiul Național „Ion Neculce” aș mai completa câte ceva la acest răspuns. **Am ales să rămân profesor pentru că cea mai mare împlinire și mândrie e când vezi că ai putut contribui și tu la modelarea unor caractere, că unii elevi îți-au călcat pe urme și sunt la rândul lor profesori care duc mai departe această nobilă meserie cu demnitate și dăruire.** Și am ales să rămân profesor pentru că am multă iubire de dăruit pentru această profesie fără de care nicio altă meserie nu ar exista.

Am știut că vreau să urmez această cale încă din clasele gimnaziale, fiind mânată de modelul unor persoane excepționale: profesoara de limba engleză din gimnaziu și surorile mele. La doamna profesoară am observat plăcerea de a ajuta elevii să descopere și să înțeleagă lucruri esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a personalității acestora. De la surorile mele am aflat ce presupune munca pe care fiecare profesor o depune atunci când pregătește o lecție, descoperind ce înseamnă dăruire și perseverență. Trei profesori uimitori m-au învățat ce reprezintă dăruirea, respectul, perseverența și educația. Principii pe care am ales să le transmit și eu mai departe elevilor mei. De ce încă mai sunt profesor? Răspunsul este unul simplu - trebuie să luptăm pentru un viitor mai bun al întregii societăți. Pe lângă transmiterea informațiilor din programele școlare, cred că noi, profesorii, avem o misiune importantă, aceea de a ajuta elevii să înțeleagă că educația este mijlocul prin care pot avea un trai mai bun. Deși uneori pare misiune imposibilă, trebuie să ne reînnoim zilnic puterile și să continuăm lupta, aducându-ne aminte că puterea exemplului contează. Dacă și profesorii ar renunța, cine ar mai putea aduce un dram de speranță în societatea noastră?

Simona Duma

Școala Gimnazială Sat Măneciu-Pământeni, Prahova

Consuela Veronica Iuliana Gheorghe

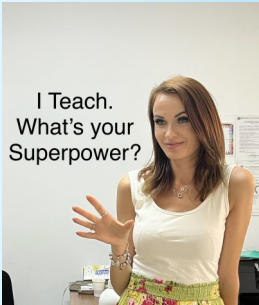
Colegiul Național Ion Neculce, București

Am ales să fiu profesor datorită misiunii nobile pe care această profesie o înglobează. Atunci când sudoarea muncii de la catedră se transformă în mărgăritarele strânse de elevi, înseamnă că profesia pe care o am este potrivită nu mie, ci scopului pe care-l slujesc. Reflectez permanent la puterea de a genera elevilor motivație, dorință, autodepășire. **Am ales să fiu profesor pentru că, în suflet, am păstrat ideea de copilărie fericită, ideea de copii care cresc luminoși, educați, sensibili la frumos, puternici și determinați în a-și împlini la rândul lor menirea. Am ales să fiu profesor pentru că eu cred în copii și pentru că în fiecare copil descopăr viitorul adult. Am ales să rămân profesor pentru că simt ca pot mișca în sens pozitiv lumea celor mici. Prin mine vreau ca lumea celor mici să fie mai bună.**

Mihaela Adelina Oprea

Școala Gimnazială Nr. 143, București

Îmi amintesc cu drag de mine copil, de momentele în care spuneam tuturor că atunci când voi fi mare voi fi profesor. Anii au trecut, dorința s-a transformat în profesie și pasiunea pentru această meserie a rămas la fel de mare. Aveam 19 ani când am intrat în învățământ, eram un copil ce lucra cu alți copii și niciodată nu m-am întreat de ce am ales să fac asta. **Totul a venit natural. Era ceva ce simțeam că trebuie să fac, era dorința și visul meu de mică.** Sunt 23 de ani de atunci. Douăzeci și trei de ani în care lucrez permanent la mine pentru a deveni cea mai bună variantă a mea, pentru a face față schimbărilor, cerințelor și-mi simt de multe ori testată rezistența ca și profesor. Însă, oricât de greu sau obositor ar fi uneori, aleg să rămân aici, pentru zâmbete de copii, îmbrățișări, lecții de viață, suflet tânăr și sentimentul de ACASĂ. Sunt mândră că sunt profesor și-i admir pe toți colegii mei care indiferent de vreme sau vremuri, aleg să rămână în sistem și să dăruiască o parte din ei, copiilor.

Valentina Petre

Școala Gimnazială nr. 279, București

Din copilărie, am visat să joc un rol semnificativ în viața copiilor și să îi sprijin cu aceeași blândețe pe care mi-aș fi dorit să o primesc în propria mea copilărie. Alegerea de a susține examenul de admitere la liceul pedagogic s-a dovedit înțeleaptă, chiar dacă pregătirea mea a durat cinci ani, conform cerințelor de atunci. Cea mai profundă satisfacție a venit în momentul în care am preluat, pentru prima dată, responsabilitatea și formarea primei mele clase de elevi. Această experiență a avut loc acum 25 de ani și, de atunci, m-am dezvoltat, întărită de convingerea fermă că educația este, cu adevărat, o armă puternică care poate schimba și îmbunătăți lumea. Pentru a contribui la această schimbare și pentru a face societatea mai bună, am investit cu dedicare în activitățile mele didactice la școală, precum și în cele nonformale sau extrașcolare. Cu toate acestea, **preocuparea mea principală rămâne perfecționarea constantă, menținerea pasului cu cele mai recente strategii și instrumente didactice.** În acest scop, am participat la cursuri universitare și postuniversitare în paralel cu activitatea mea profesională, am urmat programe de formare continuă și am luat parte la toate evenimentele de formare pe care le-am considerat esențiale pentru dezvoltarea carierei mele. **Îmi place să împărtășesc cu colegii mei din comunitatea profesională experiențele și convingerile mele, să îi ajut să se dezvolte și să luptăm împreună pentru această credință în puterea educației.**

Mariana Deleanu

Școala Gimnazială "Iustin Pîrvu" Poiana Teiului, Neamț

Sunt o fire empatică și motivantă căreia îi place să construiască lucruri frumoase. Sunt optimistă de aceea am ales să fiu profesor. Vreau să trăiesc într-un viitor mai bun, așadar pot să spun că am șansa să modelez mici universuri cu suflete gata să lumineze din ce în ce mai tare. **Cuvintele de mulțumire, chiar și cel mai mic progres al fiecărui copil mă determină să îmi continui munca, să spun, chiar și atunci când obosesc, că trebuie să merg mai departe.** Știu că în munca mea multe aspecte depind de capacitatea de a gestiona fiecare prezent în care se află copilul, prezent care influențează startul în conceperea unei personalități puternice, gata să facă față provocărilor necunoscutului. Mi-am propus să duc la bun sfârșit acest deziderat și sper ca, la capătul drumului, să privesc cu bucurie și cu mândrie spre destinele copiilor clădite armonios, într-o societate în care valorile să fie la loc de cinste.

Nicoleta Daniela Duma

Școala Profesională Comuna Starchiojd, Prahova

Fiecare dintre noi a fost întrebat în copilărie, măcar o dată: "Ce vrei să devii când vei fi mare? Dintotdeauna mi-am dorit să fiu cadru didactic: pentru blândețea cu care mă întâmpina în fiecare dimineață doamna învățătoare, pentru minunatele ore de limba română din gimnaziu, pentru lecțiile de istorie din liceu, pentru respectul și demnitatea pe care le emanau profesorii mei. De 25 de ani sunt profesor la un colegiu din București, același colegiu în care m-am format de îndată ce am susținut examenul de titularizare și am fost repartizată pe post. Debutul în sistemul de învățământ nu a fost tocmai ușor. Lipsa de experiență, emoțiile, teama că nu voi putea fi niciodată ca profesorii mei, m-au pus adesea pe gânduri: mi se potrivește sau nu această meserie? Îmi plăcea însă ceea ce făceam și cu fiecare zi deveneam mai încrezătoare. În pofida tuturor schimbărilor care au avut loc în educație, practic această meserie cu dedicație și responsabilitate. Generațiile de elevi sunt diferite iar metodele pe care le utilizez trebuie adaptate prezentului. Îmi place însă să fiu profesoară și consider că fiecare zi este o nouă provocare. În plus, activitățile desfășurate cu elevii la clasă mă deconectează de la griile zilnice și mă încarcă cu entuziasm și mulțumire.

Tanța Simona Beldie

Colegiul Național Mihai Eminescu, București

Am bucuria de a împărtăși experiența mea de profesor cu speranța de a stimula pe toți cei implicați în activitatea didactică. Mă număr printre cei privilegiați, pentru care datoria serviciului este de fapt împlinirea a două pasiuni: cea pentru a contribui la progresul personal al fiecărui elev cu pasiunea pentru domeniul pe care îl predau, **fizica. Mă entuziasmează sclipirea ce apare pe fața elevilor, când reușesc să descopere răspunsul corect.** Bucuria lor de a-și conștientiza progresul împletită cu speranța de a se îndrepta spre calea visurilor personale îmi dau, la fiecare oră, puterea de a continua. Îmi place atmosfera din colectivele de tineri, să îmi îmbogățesc mereu experiența didactică în urma interacțiunii constructive cu educabilii. Mă încurajează constant să mențin un echilibru dinamic între a fi apropiată de elevi și a le impune exigențe la nivel tot mai înalte. Mă străduiesc să fiu un model de comportament pentru cei care caută răspunsuri și să le formez o gândire divergentă. Astfel, prioritatea mea este să explic fenomenele fizice într-un mod cât mai accesibil, cu referiri directe la evenimentele pe care le observă zilnic. O abordare interdisciplinară, mult mai potrivită pentru tânăra generație. **Voi continua să fiu profesorul care încearcă să se apropie pe cât posibil de imaginea pe care și-o dorește un elev conștiincios.**

Daniela Miclăuș

Colegiul Național Ion Neculce, București

De ce am ales să devin profesor? Cariera didactică mi s-a părut întotdeauna ceva deosebit, ceva pentru care aş putea spune că ar trebui să ai o chemare. Dincolo de cursurile adaptate diferitelor vârste, trebuie să existe şi altceva, care să izvorască din interiorul fiecărui profesor. Nu suntem la catedră doar ca să transmitem nişte cunoştinţe inerte, ci suntem acolo ca să împărtăşim cu elevii din descoperirile captivante ale lumii, să simţim şi să trăim ceea ce spunem, să primim de la elevi confirmarea că informaţia a fost percepută şi convertită de fiecare dintre ei în funcţie de structura sa. Iar pentru ca acest lucru să se întâmple, poate de multe ori trebuie să ne transpunem, să intrăm în lumea lor, şi să ne gândim cum am putea noi recepţiona şi înţelege lucrurile dacă am fi copii. **De ce am ales să rămân profesor? Nu am ales. Pur şi simplu timpul a trecut, şi nici n-am avut răgazul să mă gândesc că aş putea fi altceva.**

Camelia Ionescu

Colegiul Naţional Grigore Moisil, Bucureşti

M-am născut într-un oraşel de provincie, în Moldova. Mama lucra ca laborant într-un liceu şi, de multe ori, când nu avea cu cine să mă lase, mă lua cu ea la serviciu. Acolo am văzut pentru prima oară ce înseamnă să fii profesor şi ce înseamnă şcoală. Apoi, când am mai crescut, şi am început să mă joc, jocul meu preferat era “de-a şcoala”. Îmi aduc aminte cum aşezam păpuşile în ordine, liniam caiete întregi, ca să fac cataloage, în care să trec numele “elevilor” şi “notele”. **Decizia de a deveni profesor am luat-o la liceu unde, modelul meu a fost doamna profesor de limba rusă; o doamna înaltă, foarte elegantă şi distinsă, o prezenţă plăcută care nu ridica niciodată tonul şi care era foarte dedicată şi profesionistă în predarea materiei.** Trebuie să menţionez ca limba rusă era materia mea favorită datorită acestei doamne profesoare. Anii au trecut, şi, iată-mă profesor, la rândul meu...O meserie nobilă în care sunt modelate caractere, care dezvoltă creiere prin educaţie şi transmiterea cunoştinţelor. **Consider că, pentru a fi un profesor bun care să se facă înţeles de elevi, nu este necesar să ştii doar cum să predai ci trebuie să iubeşti copiii, tinerii, să ai o înclinaţie aparte de a şti cum să te faci plăcut, cum să le captivezi atenţia, cum să-i ascuţi dar şi să le ascuţi problemele, cum să le răspunzi întrebărilor dificile care ți le pot pune pe parcursul orelor de curs.** Este necesar să petreci timp de calitate cu elevii tăi, să îi asiguri că ești o persoană competentă în care pot avea încredere, să-i înţelegi, să ai simţul umorului pentru a le descreţi frunţile atunci când au emoţii şi sunt stresaţi.

Daniela Cristina Bobeică

Colegiul Tehnologic Grigore Cerchez, Bucureşti

Am ales să devin învăţătoare pentru că am avut modele de urmat-învăţătoarea şi profesoara mea de română. Şifonierul bunicii era tabla mea de acasă, jucăriile-elevii. Învăţam jucându-mă şi mă jucam învăţând. Prima mea serie de elevi a fost în sistem simultan, cu patru clase. **Nu m-am speriat, lucram cu drag fişe de lucru folosind foaia de indigo. Nu conta nici că până la şcoală, mai ales iarna, trebuia să merg pe jos 8 km. Nici salariul. Niciodată. Chiar dacă am participat la greve sau am fost spărgător de greve. Copiii au fost pe primul loc, întotdeauna. Am ales să devin profesor din vocaţie.** Am ales să rămân profesor din acelaşi motiv. Licărul din ochii copiilor atunci când ne întâlnim, când înţeleg ceea ce le explic, când ne jucăm, ne bucurăm, suferim, este mai presus de orice. Reuşitele lor sunt cea mai de preţ răsplată, iar când vin în vizită, peste ani, inima mi se umple de bucurie. Ei sunt cea mai bună dovadă pentru faptul că am ales să devin şi să rămân profesor. **Pentru mine, a fi profesor nu este o meserie,**

Anda Vornicu

Şcoala Gimnazială Nr.280, Bucureşti

Sunt profesor de limba franceză. Este o meserie antrenantă din punct de vedere cognitiv, oboșitoare la nivel emoțional, solicitantă fizic, dar și cu reușite pe măsura efortului depus. Cred că, atâta timp cât te vei afla la catedră, vei avea mereu de învățat fiindcă lucrezi cu suflete unice care gândesc diferit. **De ce am ales să rămân profesor și să practic această meserie complexă și provocatoare? Pentru că pot! Într-o societate în care verbul „a avea” pare să fie mai important decât „a fi”, eu vreau să ajut tinerii să fie întreprinzători, să iubească arta de a gândi și să-și folosească abilitățile de comunicare prin deschiderea către ceilalți.** Într-o lume ce produce mai multă informație ca oricând, iar tinerii sunt antrenați să efectueze ecuații fără să greșească, eu îi pot ghida să selecteze informația și să o folosească în propria dezvoltare armonioasă. **Rămân profesor pentru că vreau să fac din sala de clasă un loc agreabil, un spațiu al învățării, al încercărilor, al schimbului, al cooperării, al perseverenței și al frumosului!**

Florina Bălan

Colegiul Național Aurel Vlaicu, București

Să fii profesor, să alegi și să îți placă aceasta meserie, este ca atunci când o bucată din ceea ce ești, se oglindește în fiecare dintre chipurile care te privesc de fiecare dată în sala de clasă, iar ție îți place ceea ce vezi, și, chiar dacă uneori lumina poate nu e bună, oglinda se mai deteriorează, sclipirea reflexiei nu dispăre și transpare oricărei imperfecțiuni. Să știi să fii, să înveți, să fii cu alții și să-ți înveți pe alții e un dar de care nu ne dăm seama nici noi în totalitate și nici cei din jur, însă o sclipire în ochi, un mulțumesc, o îmbrățișare la final, un zâmbet și o reușită, mă fac să fiu mulțumită și fericită ca am ales și am fost aleasă să pot să fac o meserie atât de maiestuoasă.

Cristina Vezeteu

Școala Gimnazială nr. 54, București

Empatia față de elevi, etosul profesional, marcat de o constantă preocupare față de inovarea didactică m-au îndemnat, ca dascăl de istorie, să caut soluții în perfecționarea activității instructiv-educative, să aplic, pe bază de cercetări personale, idei pedagogice în acord cu particularitățile unității școlare și ale comunității locale. În cei 15 anișori de activitate la catedră, am implicat educabilii în activități extrașcolare locale, prin care am urmărit educarea lor în spiritul consumului de valori ale patrimoniului și istoriei locale. În cadrul lecțiilor, încerc să valorific viața culturală orăvițeană, încurajând dezvoltarea atitudinii pozitive a elevilor față de patrimonial cultural orăvițean și față de valorile istorice, culturale și spirituale. Îmi doresc ca elevii mei să poată explica fenomene istorice, fapte, noțiuni, procese istorice, să utilizeze critic surse de informare, să poată emite judecăți asupra conservării patrimoniului istoric, să devină conștienți de necesitatea unei atitudini civice pozitive, etc. **Îmi oferă satisfacții implicarea elevilor în activități de învățare care să le stârnească dorința de a învăța, curiozitatea de a cerceta, atracția pentru valorificarea patrimoniului local, dezvoltarea de stări emoționale de simpatie, acceptare, toleranță, atașament.**

Maria Murășan-Givadă

Școala Gimnazială "Romul Ladea", Oravița, Caraș-Severin

Am ales să fiu PROFESOR pentru că PASIUNEA/DRAGOSTEA este capabilă să răspună la nevoia de:

P

Problematizare. În experiența mea, la catedră, am utilizat, deseori, ca metodă de învățare activă, problematizarea. Scopul final al problematizării este de a depăși obstacolele și de a găsi o soluție care rezolvă cel mai bine problema.

S

”Stilul este omul însuși” (Le style est l’homme meme), cf. Buffon. Scopul meu este să-i învăț pe elevi cum să formuleze idei/opinii clare, precum și să colaboreze pentru realizarea, în mod eficient, a sarcinilor individuale și de grup.

I

Introspecție. Scopul introspecției este de a obține o mai bună înțelegere a sinelui și a celuilalt. Introspecția poate conduce la o mai bună înțelegere a de ce elevii simt într-un anumit fel și de ce iau anumite

H

Hartă conceptuală. Rezultatul învățării semnificative este o reprezentare a procesului de gândire al elevului, despre cum să rezolve o problemă sau un subiect, în mod ideal, bazat pe dovezi. Scopul unei astfel de metode de învățare este de a lega ideile care există deja în structurile mentale ale elevilor cu idei și concepte noi.

O

Observație. Observarea, la ora de clasă, joacă un rol vital. Oferă profesorilor feedback constructiv și sincer pentru a-și îmbunătăți performanța la clasă și ajută la îmbunătățirea interacțiunii dintre elevi și profesor.

L

Leadership. Principiul leadershipu-lui în practică, înseamnă pentru mine, un sentiment de responsabilitate. Este nevoie de pasiune, dăruire pentru a uni profesorii și elevii, astfel încât aceștia să își poată atinge potențialul maxim.

O

Obiectivism. Scopul final al obiectivismului este atingerea valorilor morale, fiecare om are un drept moral inalienabil, de a acționa așa cum îi dictează propria judecată și de a păstra produsul efortului său.

G

Grijă. Scopul final al acestei valori este de a oferi un mediu sigur, primitor, încurajator, în care elevii sunt capabili să se dezvolte și să crească în propriul ritm pentru a-și maximiza potențialul uman.

I

Ideație. Scopul final al ideației este de a crea o colecție consistentă de idei noi care pot fi filtrate și selectate pentru a inspira modele de educație inovatoare și pentru a oferi soluții practice la problemele existente.

A

Autonomie. Am ales autonomia, una dintre nevoile psihologice de bază, ca practică centrată pe elev, deoarece una dintre preocupările mele este să-i învăț, pe elevi, cum să fie sursa propriilor comportamente, cum să facă alegeri de învățare și să monitorizeze consecințele pozitive și negative ale alegerilor lor.

Mi-am dorit să devin profesor încă de când eram copil și mă luau părinții cu ei la școala din satul natal, unde ei înșiși erau profesori. Școala a fost dintotdeauna pentru mine a doua casă, unde spațiul și timpul pot deveni infinite și fascinante. **Am ales să devin și să rămân profesor fiindcă, mai presus de orice, iubesc copiii, vreau să le fiu mentor și să predau, iar darurile ce vin înspre mine odată cu trecerea timpului sunt din ce în ce mai prețioase.** A fi profesor înseamnă că am privilegiul de a sădi în copil semințele cunoașterii, ale binelui și frumosului. A fi profesor este o vocație, căci fără aceasta nu pot să trezesc în copil fascinația și bucuria cunoașterii, curiozitatea de a cerceta și a descoperi lumea. Desigur, uneori m-am simțit precum Sisif, însă știm bine că nicio devenire, nicio transformare nu se pot petrece fără suișuri și coborâșuri, iar momentele în care mă vizitează elevii din vechile generații și-mi împărtășesc experiențele lor de succes îmi confirmă sentimentul plener că a fi profesor este cea mai frumoasă meserie din lume!

Iulia-Claudia Modoranu

Grădinița nr. 251, București

Maria Carmen Fekete

Colegiul Național Ion Neculce, București

Am ales sa fiu educatoare pentru că înseamnă să fi un actor unic, care creează zilnic povești fascinante, ca un vrăjitor bun și îi ajută pe copii să creadă într-un miracol. Imi place să lucrez cu copiii, probabil aceasta a și fost punctul de pornire în a studia și apoi lucra în acest domeniu. Este important să o faci cu suflet, pasiune și asta te va face împlinit. Dragostea pentru copii este definitorie. Dacă ești sensibil, calm, răbdător și echilibrat atunci cu siguranță poți să trăiești printre micuți. Grădinița este o lume mică în care mă simt liberă, ușoară. Îmi place ce fac , îmi place să mă transpun într-un mic actor. Încerc să îmi îmbunătățesc abilitățile profesionale, fac auto-educație. Am învățat cum să împărtășesc constatările inovatoare cu colegii și să ajut, și am învățat cum să-mi raționalizez timpul de lucru. Întotdeauna încerc să fac o atitudine pozitivă în echipă. Sunt pasionată de profesie înțeleg importanța și nevoia de muncă. Aduug un citat care m-a impresionat foarte mult și este pentru sufletul oricărui cadru didactic "**Copiii sunt mâinile cu ajutorul căror atingem cerurile** " H.W. Beecher

Alexandra Coman

Grădinița nr. 154, București

Îmi amintesc cu nostalgie primele zile din clasa I când domnul învățător ne-a întrebat „Ce vreți să deveniți când veți fi mari?”. Încă de atunci știam că vreau să fiu profesor. Alegerea venea din dragostea pe care o exprimam față de copiii mai mici decât mine și din dorința de a-i învăța ceea ce eu știam. Mai târziu, pe parcursul școlarizării mele, am avut șansa să cunosc profesori ce au devenit un model, iar cu ajutorul lor mi-am confirmat că ceea ce îmi doresc să fac este să fiu ca ei: atentă la nevoile individuale ale elevilor mei, empatică, creativă în a identifica moduri atractive de a transmite informațiile și cu dorința constantă de a mă perfecționa. **Prin urmare, de 19 ani, începând cu fiecare an școlar, mă reîndrăgostesc de această profesie.**

Elena-Catalina Șerban

Școala Gimnazială Nr. 135, București

Ediție aniversară

5 OCTOMBRIE-ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PROFESORILOR

La mulți ani!

www.ccdbucuresti.org

Atelier Didactic—CCD București

**CASA CORPULUI DIDACTIC
A MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI**

Prin tradiție, pentru viitor!

Adresa redacției

Splaiul Independenței Nr. 315 A
Sector 6, București
Telefon: 021.313.49.01
Fax: 021.313.49.27

Adresa de email:

atelier.didactic@ccdbucuresti.org

REVISTA ATELIER DIDACTIC

EDIȚIE ON-LINE

ISSN 2501-1901

ISSN-L 1583-6584

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI ATELIER DIDACTIC

Director: Nicoleta Briciu
Redactor șef: Laura Rudeanu
Corector: Gabriela Bărbulescu
Publisher online: Alexandru Andi Oprea

**Responsabilitatea pentru conținutul articolelor aparține
în totalitate autorilor.**

**Atelier
AD
Didactic**

Editura Atelier Didactic

Coordonator Editura Atelier Didactic: Laura Rudeanu